

Спрѣлъ се той, помирисалъ въздуха и захваналъ да се присламчва.

Съвсемъ близко се присламчилъ вълкътъ до разигралитѣ се зайци. Слуша той какъ тѣ му се смѣятъ, а отъ всички най-много самохвалецътъ заякъ съ кривитѣ очи, дългитѣ уши, кжсата опашка.

— Е, братъ, почакай, тебе и ще изямъ! — помислилъ сивиятъ вълкъ и захваналъ да гледа, кой заякъ се хвали съ храбростта си.

А зайцитѣ нищо не виждатъ — веселятъ се. Свършило се съ това, че самохвалецътъ заякъ се качилъ на единъ пънь, седналъ на заднитѣ си лапки и заговорилъ:

— Слушайте вие страхливци! . . . Слушайте и ме гледайте! Азъ ей сега ще ви покажа едно нѣщо . . . азъ . . . азъ. . .

Тукъ языка на самохвалеца като че ли замръзналъ, Заякътъ видѣлъ гледащия го вълкъ. Другитѣ не го виждали, а той го видѣлъ и изгубилъ и ума и дума отъ страхъ.

По-нататкъ се случи съвсемъ необикновено нѣщо.

Заякътъ-самохvaleцъ подскочи нагоре, като топка и отъ страхъ падна право върху страшната вълча глава, хлъзна се по вълчия гръбъ, превърна се още веднажъ въ въздуха и после така запрашилъ, като че ли билъ готовъ да изкочи отъ кожата си.

Дълго бѣгалъ нещастниятъ заякъ, бѣгалъ докато не му останали вече сили: все му се струвало, че вълкътъ тича по петитѣ му и ха-ха ще го хване съ жбитѣ си.

Най-сетне, останалъ съвсемъ безъ сили, бедниятъ заговорилъ очи и полумъртавъ падналъ подъ единъ храстъ.

А вълкътъ въ това време бѣгалъ на другата страна. Когато заяка падналъ върху него, сторило му се, че нѣкой стрелялъ върху му.

И вълкътъ избѣгалъ. Малко ли други зайци могатъ да се намѣрятъ въ гората, а този билъ нѣкакъвъ си бѣсенъ. . .

Дълго не могли да дойдатъ на себе си останалитѣ зайци. Кой избѣгалъ въ храсталака, кой се скрилъ задъ нѣкой пънь, кой скочилъ въ нѣкоя дупка.

Най-сетне омръзнало на всички да се криятъ и похрабритѣ захванали по малко да погледватъ.